

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 366/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. O., T., zastúpenej advokátom JUDr. M. V., K., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 81/2012 a jeho uznesením z 2. augusta 2012, ako aj postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 321/2012 a jeho uznesením z 30. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. O. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2013 doručená sťažnosť M. O. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“) vo

veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 81/2012 a jeho uznesením z 2. augusta 2012, ako aj postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 321/2012 a jeho uznesením z 30. januára 2013.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka je v konaní pred okresným súdom vedenom pod sp. zn. 13 C 81/2012 v procesnom postavení odporkyne. Okresný súd uznesením z 2. augusta 2012 predbežnej povahy zakázal sťažovateľke disponovať s v ňom uvedenými (špecifikovanými) nehnuteľnosťami, ktoré sťažovateľka nadobudla titulom darovacej zmluvy. O odvolaní sťažovateľky z 11. augusta 2012 rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 321/2012 z 30. januára 2013, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že *„Predmetom tejto sťažnosti sú rozhodnutia tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu vzhľadom k tomu, že ani v odvolacom konaní odvolací súd neodstránil vady rozhodnutia súdu prvého stupňa a vykonaný zásah do základných práv sťažovateľa. Navyiac rozsudok odvolacieho súdu ešte viac poškodzuje samotného sťažovateľa tým, že je v plnom rozsahu podľa nášho názoru úplne arbitrárny bez toho, aby zodpovedal dôležité skutočnosti prezentované sťažovateľom v podanom odvolaní...“*

Rozsudok odvolacieho súdu v tejto veci je nielen nepreskúmateľný, ale aj zároveň nesprávny. Odvolací súd nemal za potrebné v odôvodnení svojho rozsudku sa vysporiadať ani s tak závažnými skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádzal v podanom odvolaní...“

4. Podľa názoru sťažovateľky *„všeobecné súdy postupom, ktorým nerešpektovali najmä platný Občiansky súdny poriadok ako aj ustanovenia príslušných právnych predpisov (hmotné právo), tým porušili základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...“*

Sťažovateľ je toho názoru, že v konaní pred súdom prvého stupňa, tak aj pred odvolacím súdom došlo k takým zásahom do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.

Rozhodnutia súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu sú arbitrárne. Nevychádzajú zo skutkových zistení, dôkazné bremeno zo strany navrhovateľa nebolo unesené, pričom z hľadiska právneho posúdenia veci sa poprela podstata a účel použitých noriem občianskeho procesného práva...“.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy...

... na ochranu podľa článku 36 ods. 1 Listiny...

... na ochranu vlastníckeho práva a jeho obsahu podľa článku 20 ods. 1 Ústavy... uznesením Okresného súdu... sp. zn. 13 C/81/2012-190 a uznesením Krajského súdu... 6 Co/321/2012-147 zo dňa 30. 01. 2013 porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu... 13 C/81/2012-190 zo dňa 02. 08. 2012 a Krajského súdu... 6 Co/321/2012-147 zo dňa 30. 01. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd... a Okresný súd... sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť trovy konania v sume 275,94 EUR...“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

8. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 81/2012 a jeho uznesením z 2. augusta 2012, ako aj postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 321/2012 a jeho uznesením z 30. januára 2013 boli porušené jej v sťažnosti označené práva (body 1 a 5).

10. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou najprv napadla postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 81/2012 a jeho uznesenie z 2. augusta 2012. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať napadnuté rozhodnutie okresného súdu (a postup

v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila a o jej odvolaní z 11. augusta 2012 rozhodol krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 6 Co 321/2012 z 30. januára 2013. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 Co 321/2012 z 30. januára 2013, možno zo sťažnosti vyvodiť, že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu a jeho uznesením, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi tohto súdu. Krajskému súdu najmä vytýka, že *„neodstránil vady rozhodnutia súdu prvého stupňa...“*, že odvolacie rozhodnutie *„je nielen nepreskúmateľné, ale j zároveň nesprávne“*, a tiež, že sa *„v odôvodnení... nevysporiadal ani s tak závažnými skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádzal v podanom odvolaní“* (pozri tiež body 3 a 4).

II.A

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky uznesením sp. zn. 6 Co 321/2012 z 30. januára 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. listiny) a dohovoru.

14. Po oboznámení sa s obsahom namietaného uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvođených právnych záverov. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia oboznámil rozhodnutie okresného súdu v merite veci, podstatné časti okresným súdom zisteného skutkového stavu a jeho právne názory a závery vychádzajúce z výsledkov v prvostupňovom konaní vykonaného dokazovania. Ďalej oboznámil odvolaciu argumentáciu sťažovateľky a vyjadrenie navrhovateľky k odvolaniu. Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

«Krajský súd... ako súd odvolací prejednal odvolanie odporkyne bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., preskúmal uznesenie v napadnutej časti podľa § 212 ods. 1; 3 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne nie je dôvodné.

Odporkyňa v odvolaní namietala odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. b), c), d), e), f) O. s. p...

Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody, ktoré uviedla odporkyňa v odvolaní nie sú naplnené. Treba zdôrazniť, že uvedené odvolacie dôvody možno použiť len v odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej. V danom prípade nejde o uznesenie, ktorým by bolo rozhodnuté vo veci samej.

Podľa § 74 O. s. p. pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov alebo, ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený...

Podľa § 76 ods. 1 písm. e), f) O. s. p. môže súd uložiť účastníkovi, aby nenakladal s určitými vecami alebo právami, alebo aby niečo vykonal, niečoho sa zdržal, alebo niečo znášal.

Ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz (§ 102 ods. 1 O. s. p.).

Súdna prax citované ustanovenia vykladá tak, že pod pojem „dočasná úprava pomerov“ možno zahrnúť aj dočasné obmedzenie dispozície s majetkom v priebehu konania z dôvodu ohrozenia výkonu súdneho rozhodnutia, ktoré bolo alebo bude v konaní vydané. Zmyslom predbežného opatrenia je dočasná úprava pomerov účastníkov, pričom musí byť poskytnutá ochrana tomu, kto o nariadenie predbežného opatrenia žiada tak v rámci ústavných a zákonných pravidiel aj tomu, voči komu predbežné opatrenie smeruje. Ochrana toho, proti komu má navrhované predbežné opatrenie smerovať, však nemôže dosiahnuť takú intenzitu, aby prakticky znemožnila ochranu oprávnených záujmov druhej strany, teda toho, kto o nariadenie predbežného opatrenia žiada. Pred nariadením predbežného opatrenia nemusí byť nárok dokázaný, musí byť však aspoň osvedčený. Osvedčenie (na rozdiel od dokazovania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti), pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Pri nariadení predbežného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia

aj za cenu, že skutkový stav vecí nie je ešte náležité zistený, a teda, že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou urobenou vo forme predbežného opatrenia sa preto neprejudikujú práva a povinnosti účastníkov, ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi. To znamená, že obsahom dočasnej úpravy v neskoršom konaní nie je súd viazaný a môže rozhodnúť aj inak. Tam, kde nebolo vôbec vydané rozhodnutie je treba, aby okrem skutočností, ktoré odôvodňujú obavu z ohrozenia exekúcie, bolo tiež preukázané, alebo aspoň osvedčené (kumulatívne), že navrhovateľ má pohľadávku, alebo iný nárok a že tento jeho nárok bude priznaný súdnym rozhodnutím.

Z uvedeného teda vyplýva, že zákonná úprava postupu pri nariadovaní predbežných opatrení (§ 76 O. s. p. v spojení s § 102 O. s. p.) vyžaduje, aby navrhovateľ osvedčil jednak sám nárok a jednak, že je tu obava z ohrozenia výkonu súdneho rozhodnutia.

Pred nariadením predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. e), písm. f) O. s. p. sa vychádza z jeho vymedzenia uvedeného v návrhu a súd skúma, či je dostatočne odôvodnený a ďalej skutkové okolnosti vzťahujúce sa na rozsah navrhovaného opatrenia. Zákaz nakladania s vecami alebo právami (alebo niečo vykonať alebo niečoho sa zdržať alebo niečo znášať) uloží takým spôsobom, aby nenarušil činnosť účastníka, ktorý je nevyhnutný pre jeho povinnosti voči tretím osobám, alebo aby ho neobmedzoval v ekonomickej činnosti, čo by v konečnom dôsledku mohlo negatívne ovplyvniť uspokojenie práv účastníka, ktorý podal návrh.

Nenakladáme s vecami alebo právami, (zákaz disponovať s nimi) je zásahom do vlastníckeho práva, ako aj do iných ústavou zaručených práv... Z tohto dôvodu je treba pred nariadením predbežného opatrenia venovať pozornosť tomu, či nenakladaním s vecami alebo právami, alebo ak sa niečo ukladá vykonať, niečoho sa zdržať alebo niečo znášať, nedochádza k zásahu do vlastníckych práv nad nevyhnutnú mieru, prípadne až k znemožneniu prípadného podnikania alebo inej zárobkovej činnosti odporkyne. O podnikaní ani inej zárobkovej činnosti sa odporkyňa v odvolaní nezmieňuje.

Ako vyplýva zo spisového materiálu navrhovateľom navrhované predbežné opatrenie sleduje (aj) zaistenie budúceho výkonu rozhodnutia. Aj keď samotná existencia dlhu ešte nemôže byť dôvodom pre nariadenie predbežného opatrenia, dôvodom môžu byť len skutočnosti odôvodňujúce obavu, že by prípadný výkon rozhodnutia mohol byť zmarený; u dlžníka môže byť takýmto dôvodom jeho konanie, ktorého dôsledkom je zníženie

majetku, ktorý je možno postihnúť pri výkone rozhodnutia, alebo ktoré inak podstatnou mierou negatívne ovplyvňuje jeho majetkové pomery. Všeobecne možno konštatovať, že ohrozenie výkonu rozhodnutia, môže spočívať nielen v tom, že sa majetková podstata potenciálneho povinného zmení kvantitatívne (t. j. znižuje sa napríklad rozpredávaním majetku) ale aj v tom, že sa jeho majetková podstata zmení aj kvalitatívne (zložením majetku napríklad tak, že sa znemožní, prípadne obmedzí ten spôsob exekúcie, ktorý by mohol v danom prípade viesť k rýchlejšiemu uspokojeniu pohľadávky veriteľa).

Z obsahu spisového elaborátu vyplýva, že navrhovateľ sa domáha nariadenia predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. e), f) O. s. p. z dôvodu, že vedie konanie voči odporkyni o neúčinnosť právneho úkonu (M. O., bývajúceho v T.), a to darovacej zmluvy zo dňa 20. januára 2012, uzatvorenej medzi M. O., bývajúcim v T. a S. O., bývajúcou v T. ako darcami a odporkyňou M. O., bývajúcou v T. ako obdarovanou, ktorou bolo na odporkyňu prevedené vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, špecifikovaným v žalobnom petite.

Odporovateľnosť ako procesný inštitút znamená, že veriteľ sa môže návrhom domáhať, aby súd vyslovil (určil), že dlžníkove právne úkony ukracujúce uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky sú voči nemu právne neúčinné. Tento procesný inštitút teda už sám o sebe slúži tomu, čomu aj druhá skupina predbežných opatrení, t. j. zaistiť uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky.

V konaní o odporovateľnosť právneho úkonu je pasívne legitimovaná tá osoba, s ktorou dlžník (M. O.) odporovateľný právny úkon urobil, alebo ktorej z neho vznikol prospech, proti ďalším právnym nástupcom tejto osoby právo odporovať možno uplatniť len vtedy, ak im boli okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právneho úkonu proti ich predchodcovi známe.

Odvolací súd konštatuje, že prípadná ďalšia dispozícia s vecou, t. j. s nehnuteľnosťami uvedenými vo výrokovvej časti uznesenia súdu prvého stupňa by teda mohla výrazne ovplyvniť, až zmariť účel takéhoto konania.

Vzhľadom na samotný charakter tohto konania bolo dôvodné nariadenie predbežného opatrenia o zákaze dispozície, s nehnuteľnosťami tak, ako sú označené vo výroku napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa.

S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa o nariadení predbežného opatrenia ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. Tým ale nie je prejednané konečné rozhodnutie vo veci samej, pretože samotná neúčinnosť odporovateľného právneho úkonu, ktorá je hmotnoprávnou stránkou odporovateľnosti nastúpi až pre prípad, že návrhu na začatie konania bude vyhovené.

K odvolacím námietkam odvolateľky odvolací súd len poznamenáva, že predbežné opatrenie je zabezpečovacím prostriedkom, ktorým sa dočasne upravujú pomery účastníkov a súd nemusí nariadovať pojednávanie, nemusí vypočúť účastníkov konania, teda ani vykonávať dokazovanie. Nemusí účastníkom umožniť, aby pred rozhodnutím o tomto návrhu sa mohli vyjadriť k obsahu listín, z ktorých bude robiť záver o tom, či sú splnené predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia. Preukázanie alebo aspoň osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia posudzuje len podľa obsahu návrhu a k nemu pripojených, prípadne dodatočne predložených listín. Takýto postup súdu predpokladá platná právna úprava (§ 115 ods. 1 O. s. p. a contrario, § 75 ods. 7, 8 veta prvá O. s. p., § 102 ods. 1 O. s. p., etc.).

Tvrdenia a navrhované dôkazy, ktoré odporkyňa uvádza v odvolaní proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia môže uplatniť vo svojej procesnej obrane v rámci dokazovania v konaní vo veci samej, t. j. o určenie neúčinnosti prevodu nehnuteľností darovacou zmluvou zo dňa 20. januára 2012.

Nariadené predbežné opatrenie trvá iba do právoplatnosti rozhodnutia v predmetnej veci, t. j. o určenie neúčinnosti právneho úkonu spomínanej darovacej zmluvy zo dňa 20. januára 2012.

Odvolaciemu súdu sa žiada poznamenať, že ak predbežné opatrenie zaniklo alebo bolo zrušené z iného dôvodu než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovel, alebo preto, že právo navrhovateľa bolo uspokojené, navrhovateľ je povinný nahradiť ujmy tomu, komu predbežným opatrením vznikli. Rozhodne o tom na návrh súd, ktorý nariadil predbežné opatrenie (§ 77 ods. 3 O. s. p.).

O trovách predbežného opatrenia a teda aj trovách tohto odvolacieho konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí vo veci samej (§ 145 O. s. p.).“

15. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010, I. ÚS 506/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody uznesenia krajského súdu sp. zn. 6 Co 321/2012 z 30. januára 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto

rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové (relevantné) dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Zo stabilnej rozhodovacej praxe vyplýva, že „rozhodnutím o uložení predbežného opatrenia vydaným v občianskoprávnom konaní môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania. Takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy... len vtedy, ak by účastníkovi súdneho konania nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného pred všeobecnými súdmi. Predpokladom záveru o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 Občianskeho súdneho poriadku), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami.“ (II. ÚS 81/07).

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B

20. Sťažovateľka súčasne namietala aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (pozri tiež body 1 a 5) už uvedeným postupom a rozhodnutiami vo veci konajúcich všeobecných súdov.

21. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08, I. ÚS 208/2011) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

22. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažovateľkinu sťažnosť v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

23. Vzhľadom na to, že sťažovateľkina sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2013